

Magyarország Nagykövete
Berlin

Christine Richter asszony részére
főszerkesztő
Berliner Morgenpost GmbH

CC:
Rolf-Dieter Krause úr részére
újságíró, az ARD korábbi brüsszeli tudósítója

Tisztelt Főszerkesztő Asszony!

Engedje meg, hogy megosszam Önnel „az EU közepén található első diktatúra” berlini nagykövetének gondolatait a virágvasárnap reggel megjelent cikkükkel kapcsolatban. Annak szerzője az a Rolf-Dieter Krause, akivel éveken át Brüsszelben együtt dolgoztunk. Krause úr komoly szaktekintély európai ügyekben, ha ő állít valamit, annak sokan hisznek. Viszont éppen ezért Krause úr az, aki leginkább tudhatná, hogy amit leír, az nem csupán a tények és az európai szerződések figyelmen kívül hagyása, de egy felelős EU- és NATO tagállam durva megsértése is. Ez a fajta sértegetés gyakorlattá vált, így nem csak a politika, de immár a társadalom szintjén is egyre komolyabb veszélyt jelent, amivel szemben jó lenne mielőbb és közösen fellépni.

Krause úr tudja – mert direktben a helyszínen követte, nem egy esetben az én személyes tájékoztatásom mellett -, hogy a magyar igazságszolgáltatás reformja körüli vitákat európai módon, a szerződésekben rögzített keretekben rendeztük, és az egyetlen olyan kérdésben, ahol a magyar Kormány és az Európai Bizottság között nem sikerült megoldást találni, ugyancsak a Szerződésben rögzített utat választva elmentünk az Európai Bíróságra, és annak ítéletét Magyarország végrehajtotta.

Krause úr kétségtelenül nem beszél, nem olvas magyarul. Ez azonban nem teremt sem jogi, sem erkölcsi alapot arra, hogy kétségbe vonja a sajtó- és véleményszabadság létezését. Magam minden reggel tíz német újságot, és ennyi magyar portált tekintek át. A magyar médiában a magyar kormány kritikájának intenzitása az elmúlt napokban sem csökkent. Sőt. Ráadásul az egyik kormánypártinak nem igazán nevezhető napilap minden reggel összeállítást közöl a (lényegében kizárólag nyugati) cikkekből, amelyekkel saját kritikus véleményét gondolja alátámasztani. Ezekben statisztikailag – és sajnos hangnemiük, stílusukat illetően is – egyértelműen német sajtóorgánumok dominálnak.

Magyarország Nagykövete Berlin

Krause úr egyébként arra (is) felhasználja ezt az európai stílusúnak nem nevezhető megállapítását, hogy ezzel ellenpontozza a közösségiesítést ellenző álláspontját. Sajátos fintora a cikkének, hogy visszaidéz egy hasonló helyzetet 2012-ből. Akkor is éles viták zajlottak a közösségiesítésről, és akkor is éles viták folytak a magyarországi jogállamiságról. Miután mindkét témakörben sikerült eddig az érvényes szerződések keretein belül maradni, a mostani súlyos válságot nem kevesen próbálják felhasználni arra, hogy morális érvekkel alátámasztva túllépjenek azokon.

És mindkettő témakörben intenzív hivatkozás történik a diktatúrára. Nem csak Tullio Solenghi idézi emlékezetünkbe a súlyos történelmi örökséget annak okán, hogy Németország – és sokan mások – ragaszkodnak az EU Szerződések és a tagállami alkotmányok tiszteletben tartásához. Magam egy EU-, de még nem €-zóna tagállamot képviselek Berlinben, ezzel együtt a Krause úr által a közös kötvénykibocsátás kapcsán kifejtettekkel nagymértékben azonosulni tudok. Meggyőződéses európaiként pedig kifejezetten feldúl, ha egy jogilag, politikailag és közgazdaságilag alátámasztott pozíció miatt valakit, ez esetben Németországot és a németeket nácizással támadnak. De ugyanezzel a lendülettel és ebben a stílusban nevezi Krause úr Magyarországot az EU első diktatúrájának. Ez szerintem elgondolkodtató. Érteni vélem, hogy a most megjelent közös cikkükben Joschka Fischer és Sigmar Gabriel miért érvelnek azzal, hogy „Olaszország és Spanyolország nem fogja elfelejteni, ha mi most őket cserbenhagyjuk”. De miért gondolja bárki, hogy a magyarok majd elfelejtik azt a rágalom áradatot, amelyet rájuk zúdítanak. Ugyanis itt nem csak a kormánypolitika kritikájáról van szó. Utóbbi esetében sem lenne baj egyébként, ha az is tényekre és az érvényes jogalapra épülne. De a magyarokat „hasznos idiótának”, az Orbán Viktorra szavazókat „totál idiótának”, a magyar parlamenti képviselőket „legostobább borjaknak” nevező, és a Magyarországot diktatúrázó politikusokban és újságírókban valamilyen megmagyarázhatatlan okból fel sem merül, mekkora morális rombolást okoznak.

Krause úr állásfoglalásának egy fontos mondatát azonban pozitív módon szeretném visszaidézni. „Megbosszulja magát, hogy Európa értékei mindig csak vasárnapi beszédekben kerültek szóba, de ezekről soha nem vitáztunk...”. Az idei virágvasárnapon a reggeli berlini lapokat olvasva meg kellett állapítanom, hogy igaza van. Itt vitának helye nincs, csak ítélethirdetés történik. Pedig előtte nap két olyan fejlemény is történt, ami azt a reményt hordozta, hogy ez a spirál megállítható.

Magyarország Nagykövete
Berlin

Miután meggyőződése, hogy a Magyarországgal kapcsolatos híradások, kommentárok, interjúk döntően ténytisztesen, bizonyíthatóan és dokumentálhatóan téves alapjai egy tisztességes európai vitában kezelhetők lennének,

*bízom abban, hogy Főszerkesztő Asszony kész lesz mielőbb megjelentetni ezt a levelemet, amivel a hetedik olyan média lehetne a százzámra megjelentetett súlyan sértő és ténytisztes hírek tengerén, amelyik helyet ad a sokak által még mindig elhallgatott magyar álláspontnak;

*és ugyancsak bízom abban, hogy Krause úr készen állna erről bárhol, bármikor nyílt, higgadt és tárgyszerű vitát folytatni.

Mert ha a pincéből nem csak veszélyes gondolatokat hozunk elő, hanem azokat ilyen intenzitással használjuk is, akkor a „politikai vírus” tényleg alááshatja közös Európánkat. Nincs kétségem, hogy ennek megakadályozása közös érdekünk.

Berlin, 2020. április 6.

Üdvözlettel

Dr. Györkös Péter